

CONDEMNAMENTS I LLAOR DE «DOLCET VERÍ»

OT CUCURNY

"Dolcet Verí" és una revisteta d'espòrànica publicació, de la qual han aparegut dos números. En tant que coordinador del segon d'aquests números, uns companys de la "Revista del Centre de Lectura" m'han indicat de fer una ressenya/presentació per escrit de "Dolcet Verí". Vet-la ací.

L'interès aglutinador (no definit amb un mínim de claredat fins bastant endavant) del grup impulsor/responsable de "Dolcet Verí" queda, en certa manera, exposat al subtítol del primer número, que definia la revista com a "portantveu de la xafarderia escandalosa". Ara, els mots "xafarderia escandalosa" poden fer pensar allò que no és. Entenguem-nos: l'explosivitat d'aquestes dues paraules, si no un estirabot, conté una mena d'extrapolació. El diccionari atorga al xafardeig connotacions malèvols. Nosaltres rebutgem la crueltat, i més la gratuïta, però valorem positivament el conreu de la ironia, i creiem que l'humor pot subministrar un llenguatge de vegades més atractiu i entenedor que certs encartonaments academicistes. Quant a l'escàndol, no sé fins a quin punt exageraria dient que "Dolcet Verí" ha pretès girar la truita. En efecte, nosaltres, sense desdenyar pas de fer un cert xi-varri retòric, entenem que cal fer decidit esment d'allò que sigui una "acció blasmable que atreu l'atenció pública" (definicions del diccionari), d'allò "que ofengui la moral pública", bo i entenent "moral pública" en el sentit d'"ètica social", i no, ¿cal dir-ho?, com l'expressió d'un codi farisaic i coercitiu que, ves per on, centra en l'habilitat d'aparentar unes contencions

estúpides la bondat d'una determinada conducta.

Calia l'anterior aclariment, calia per tal de desmarcar "Dolcet Verí" del model de revista que els bromistes feien, l'any de la pera, tot fixant damunt d'un full allò que era usual d'escoltar a les barberies de barri i als safareigs públics, i que hom podria anomenar "barila". I també calia l'aclariment en qüestió per tal de desmarcar "Dolcet Verí" de la premsa política de partit. En concret, convé remarcar que els que fem "Dolcet Verí" no som en absolut partidistes, encara que, això sí, sí,

guem partidaris d'un determinat, i permeteu-me l'expressió, "ordenament" social, i que hi hagi un punts mínims que situen el que podríem dir les coordenades de la revista, que se suposa que els col·laboradors compartim, en un intent de demostrar que les afinitats electives poden esdevenir afectives.

Exposat tot això, cal explicar que "Dolcet Verí" es mou entre dues limitacions. L'una és la que deriva de la restricció geogràfica: "Dolcet Verí" és una publicació reusenca reclosa gairebé a Reus, per ara i tant. D'ací prové una múltiple contenció personal i social, a nivell de col·

laboradors i receptors particularment, en haver d'operar i en operar en un medi social una mica especial i de vegades poc obert. L'altra limitació rau en una mena d'aversion general a la crítica, en la prevenció davant l'humor, en la por al ridícul i en el cas límit al simple comentari, pel que fa a actituds personals d'incidència pública o simplement a activitats públiques, per exemple d'índole política. No pretenc posar "Dolcet Verí" com a exemple de res, ni defensar-la, Déu m'en guardi i reguardi, sinó remarcar uns pressupostos inevitables i condicionadors alhora.

La valoració de "Dolcet Verí" em sembla que no és possible menystenint l'anterior. S'han plantejat algunes polèmiques: ¿certes parts de la revista eren impròpies, i en canvi en faltaven d'altres? o ¿certs lectors tenien cua de palla i aquesta els fumejava?: potser les dues reaccions (la primera sobretot) són en part conseqüència d'algunes culpes, mancances o errors de "Dolcet Verí", a la qual caldria corregir determinats desequilibris sectorials i àdhuc de plantejament. El que tampoc no es pot oblidar de cap manera és el caràcter marginal de la revista (la venda de mà en mà i la penúria econòmica en són ingredients significatius) i l'origen, fins ara, al·luvial i poc seleccionat del seu contingut.

A l'hora de la veritat no han mancat a "Dolcet Verí" inconseqüències, contradiccions greus, i passatges d'un indefensable baix nivell. Ningú, en el millor cas, no pot evitar l'adjectiu "dolent" en parlar del primer número; el segon ha evolucionat, és de creure que positivament. Particularment penso, però, que, malgrat els errors, "Dolcet Verí", podria omplir un buit en la premsa comarcal i jugar un paper sòcio-políticament avançat i progressiu. Caldria, naturalment, que obtingués un consens prou ample, bo i aglutinant els nuclis que se'n responsabilitzarien, atès que la confecció de la revista és un pèl feixuga. Que el que signa aquesta nota estigui prou escaldat per desconfiar-hi, que cregui que esperar-se en un projecte semblant és, absolutament, ingenu i va, no vol dir exactament negar la possibilitat contrària. Idealment, és clar!